

פרק צו

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (ו, ו)

התורה הקדושה נמשלת לאש תמיד, אשר כל העוסקים בה בהתמדת שומרים הם עליו שלא תכבה...

התפילה גם היא מושלה לאש קודש. כאשר האדם מבקש ומתהנן בתפילה זו, זוכה ושערו תורה נפתחים בפנוי ויכול הוא לעסוק בה בתמדת.

בעיר אחת חי צורף אומן מומחה שנודע לשם ולטהילה כבעל מלאכה נפלא בשיבוץ אבני חן. מכל רחבי המדינה היו שרים ורוזנים שלוחמים אליו אבנים טובות ומרגליות והלה היה משbez' אותו על מקום בתכשיטים ובכתרים במומחיות רבה והיויתה פרנסתו ברוחות.

פעם אחת אירע והאיש נפצע ושבר את ידו. שוב לא היה יכול לעסוק במלאת הצורפות על כן פנה לקבץ נדבות...

הדבר איינו יאה לך ואיינו לפוי כבודך – אמרו לו מקרביו – צורף אומן כמור, שליכים ורוזנים היו משרחים לפתח השכם והערב, וכעת אתה פשוט יד...!?

ומה עשה? ? קונן האיש – והרי ידי נשבירה ושוב איינו יכול לעסוק באומנותי כבתחילה!

כן הוא גם הנמשל – אמר המגיד מדובנא – חובה על אדם לעסוק כל ימי במלאת הקודש של לימוד התורה וקיום המצאות, ועל לו לאדם להתרפות בכרך, אלא שפעמים היצר הרע משיא לו עצה שאינה הוגנת ומסית אותו לדברי הבל על כן אל ישעה לכך אלא ישא כפיו בתפילה, יבקש רחמים מהרופא לשבורי לב ויתהן: לב טהור בראש לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי!

מקור: קראת לשבת עוגג